

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร

พ.ศ. ๒๕๖๘

โดยเป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงสุกร
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลองค์การบริหารส่วนตำบล
พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่และนายอำเภอ
บางกระทุ่ม จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ เรื่อง การควบคุม
การเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๘”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ ตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ข้อบังคับ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว
ในข้อบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่เป็นผู้มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือประกาศ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
สาธารณสุข ให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“สัตวแพทย์” หมายความว่า สัตวแพทย์ผู้ซึ่งปฏิบัติงานในส่วนราชการของรัฐและหมายความ
รวมถึงผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่สัตวแพทย์ในราชการส่วนท้องถิ่น

“การเลี้ยงสุกร” หมายความว่า การมีสุกรไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา
ตลอดจนให้อาหารเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้สุกรเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“อาคาร” หมายความว่า บ้าน เรือน โรง ร้าน อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้

“เหตุรำคาญ” หมายความว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำทางระบายน้ำที่ใส่มูลหรือเถ้าหรือสถานที่อื่นที่อยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเหลิงใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือละอองสารเป็นพิษ

(๒) อาคารอันเป็นที่อยู่อาศัยของคนหรือสัตว์หรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองอย่างเพียงพอจนเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) การกระทำใด ๆ ที่ทำให้เกิดกลิ่น เสียง สิ่งมีพิษ หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบเหตุนั้น

(๔) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๒

การควบคุมการเลี้ยงสุกร

ข้อ ๖ ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ ดังต่อไปนี้

(๖.๑) สถานที่ตั้ง ต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวข้างต้น และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะ ดังต่อไปนี้

(๖.๑.๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัว ควรมีระยะห่างน้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๖.๑.๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๐ - ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๖.๑.๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐ เมตร

(๖.๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรและส่วนประกอบ

(๖.๒.๑) โรงเรือนเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

(๖.๒.๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสุกรไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

(๖.๒.๓) พื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย มีความลาดเอียงที่เหมาะสมให้น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงรางระบายน้ำได้สะดวก

(๖.๒.๔) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องมีที่ซังและที่ปล่อยสุกรกว้างขวางเพียงพอ คอกสุกร ต้องมีการกั้นเป็นสัดส่วน เหมาะสมกับจำนวนสุกร ไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด

(๖.๒.๕) หลังคาทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นที่เหมาะสมและมีช่องทาง ให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องเข้าภายในอาคารได้อย่างทั่วถึง

(๖.๒.๖) ต้องมีห้องเก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ หรืออุปกรณ์ในการทำงานในที่มิดชิด เป็นระเบียบเรียบร้อย และรักษาความสะอาดอยู่เสมอไม่เป็นที่เพาะพันธุ์ของสัตว์นำโรคต่าง ๆ

ทั้งนี้ รายละเอียดโรงเรือนเลี้ยงสุกรและส่วนประกอบให้เป็นไปตามประกาศหรือข้อบังคับ ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๖.๓) การจัดการของเสีย สารพิษ และมลพิษของสถานประกอบการเลี้ยงสุกร

(๖.๓.๑) ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้มาตรฐาน โดยใช้การบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสม รางระบายน้ำไม่อุดตัน

(๖.๓.๒) น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์ มาตรฐานน้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และรายงานการทำงาน ของระบบบำบัดน้ำเสียตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมก่อนปล่อยออกสู่ ภายนอกสถานประกอบการ

(๖.๓.๓) ต้องเก็บ กวาด มูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลเป็นประจำทุกวันและห้ามทิ้งมูลสุกร หรือมูลฝอยในที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ

(๖.๓.๔) ต้องทำความสะอาด กวาดล้างโรงเรือนเลี้ยงสุกร และบริเวณโดยรอบโรงเรือน ให้สะอาดทุกวันให้มีลักษณะที่ดีอยู่เสมอ รวมทั้งต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะเพื่อปกป้องเหตุ เดือดร้อนรำคาญ

(๖.๓.๕) ต้องจัดให้มีที่จัดเก็บกักมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลโดยเฉพาะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็น เป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญและต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๖.๓.๖) ห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในที่ดินสาธารณะหรือทางน้ำสาธารณะ หรือในที่อื่นใดนอกจากที่รองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะที่ได้จัดไว้

(๖.๓.๗) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษและเหตุรำคาญ ตามกฎหมายว่าด้วย การสาธารณสุข

(๖.๓.๘) กรณีการเลี้ยงสุกรตั้งแต่ ๕๐๐ ตัวขึ้นไป ผู้ประกอบการจะต้องมีวิศวกรสิ่งแวดล้อมหรือผู้ที่มีคุณสมบัติที่เกี่ยวข้องหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับการปศุสัตว์หรือสิ่งแวดล้อมเป็นผู้ควบคุมการเลี้ยงสัตว์

(๖.๓.๙) กรณีระบบบำบัดน้ำเสีย เป็นระบบหมักก๊าซชีวภาพสำหรับสุกรมากกว่า ๕๐๐ ตัว ต้องเป็นระบบที่ได้มาตรฐานสากล และออกแบบระบบถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ ในการออกแบบต้องได้รับการรับรองหรือเห็นชอบจากผู้ที่มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) โครงสร้างฐานราก ผนัง รางน้ำ และลานตาก ต้องมีความมั่นคง แข็งแรง ทนแรงกดทับ หรือแรงดันจากน้ำเสีย และก๊าซชีวภาพที่เกิดขึ้นจากระบบและต้องได้รับการรับรองแบบโดยวิศวกรโยธา คุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมหรือมีประสบการณ์ด้านการออกแบบระบบหมักก๊าซชีวภาพอย่างน้อย ๒ ปี

(๒) ระบบควบคุมการไหลเวียนของน้ำเสีย ท่อดิ่งกาก ระบบควบคุมแรงดัน ก๊าซชีวภาพและตัวกรอง ต้องออกแบบให้เหมาะสมกับปริมาณน้ำเสีย และต้องได้รับการรับรองแบบโดยวิศวกรสิ่งแวดล้อมหรือวิศวกรเครื่องกล คุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมหรือมีประสบการณ์ด้านการออกแบบระบบหมักก๊าซชีวภาพอย่างน้อย ๒ ปี

(๓) กรณีมีการนำก๊าซชีวภาพไปใช้ในการผลิตกระแสไฟฟ้า จะต้องแสดงแผนภูมิของระบบไฟฟ้าแสดงการจัดวางและเชื่อมต่อทั้งหมดโดยละเอียด กรณีผลิตกระแสไฟฟ้าเพื่อจำหน่ายต้องได้รับการรับรองแบบโดยวิศวกรไฟฟ้า มีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมหรือมีประสบการณ์ด้านการออกแบบการผลิตกระแสไฟฟ้าอย่างน้อย ๒ ปี

ทั้งนี้ ก่อนการดำเนินการ ให้ผู้ที่มีความประสงค์ติดตั้งระบบยื่นแบบแปลน และแผนผัง ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อเห็นชอบ และเมื่อดำเนินการแล้วเสร็จ ต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ตรวจสอบรับรองก่อนการใช้งาน

(๖.๔) การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์พาหะนำโรค

(๖.๔.๑) ต้องมีการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์

(๖.๔.๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอ โดยใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนซากสัตว์จนทั่ว ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายโรคระบาดสัตว์

(๖.๔.๓) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

ทั้งนี้ รายละเอียดการดำเนินการให้เป็นไปตามประกาศหรือข้อบังคับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๖.๕) การจัดการปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๖.๕.๑) ถ้ามีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๖.๕.๒) ต้องป้องกันเสียงร้องของสัตว์ ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญต่อผู้ที่อยู่อาศัย

ใกล้เคียง

(๖.๕.๓) จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควรจนเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ

ต่อผู้อยู่อาศัย

หมวด ๓

การขออนุญาต

ข้อ ๗ ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องยื่นคำขออนุญาตเลี้ยงสุกรต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามแบบที่กำหนดพร้อมด้วยหลักฐาน ดังต่อไปนี้ อย่างละ ๑ ชุด

(๗.๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/สำเนาบัตรข้าราชการ/สำเนาบัตรพนักงานรัฐวิสาหกิจ

(๗.๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๗.๓) หนังสือแสดงความเป็นเจ้าของที่ดิน/สำเนาหนังสือสัญญาเช่าที่ดิน/หนังสือยินยอมให้ใช้ที่ดิน

(๗.๔) เอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรเรียกเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณา

การพิจารณา

ข้อ ๘ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบคำขอ หลักฐานต่าง ๆ ของผู้ประกอบการเลี้ยงสุกรให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๗ วัน ดังนี้

(๘.๑) กรณีผู้ประกอบการเลี้ยงสุกรไม่เกิน ๒๐ ตัว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งเจ้าหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการเลี้ยงสุกร ซึ่งประกอบด้วย

(๘.๑.๑) พนักงานส่วนตำบล จำนวน ๑ คน

(๘.๑.๒) ผู้ปกครองท้องที่หรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๑.๓) ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๒) กรณีผู้ประกอบการเลี้ยงสุกร ๒๑ - ๕๐ ตัว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งเจ้าหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการเลี้ยงสุกรซึ่งประกอบด้วย

(๘.๒.๑) พนักงานส่วนตำบล จำนวน ๑ คน

(๘.๒.๒) ผู้ปกครองท้องที่หรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๒.๓) ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๒.๔) สาธารณสุขอำเภอหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๒.๕) ปศุสัตว์อำเภอหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๓) กรณีผู้ประกอบการเลี้ยงสุกรเกิน ๕๐ ตัว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งเจ้าหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการเลี้ยงสุกรซึ่งประกอบด้วย

(๘.๓.๑) พนักงานส่วนตำบล จำนวน ๑ คน

(๘.๓.๒) ผู้ปกครองท้องที่หรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๓.๓) ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๓.๔) สาธารณสุขอำเภอหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๓.๕) ปศุสัตว์อำเภอหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๓.๖) นักวิชาการสิ่งแวดล้อมหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

(๘.๓.๗) พนักงานจังหวัดหรือผู้แทน จำนวน ๑ คน

ข้อ ๙ ให้คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งตามข้อ ๘ ทำการตรวจสอบเอกสารหลักฐานและสถานประกอบการเลี้ยงสุกรให้เป็นไปตามข้อบัญญัติฉบับนี้ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วันทำการแล้วทำความเห็นเสนอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรออกใบอนุญาตหรือไม่

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาคำขอยานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งตามข้อ ๘ ให้แล้วเสร็จและสั่งอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตภายในเวลาไม่เกิน ๗ วันทำการ ยกเว้นมีเหตุกรณีจำเป็นที่ไม่อาจพิจารณาให้เสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาการพิจารณาสั่งการออกไปได้ไม่เกิน ๑๕ วันทำการ

กรณีเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาไม่อนุญาตออกใบอนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นชี้แจงหรือระบุเหตุผลการไม่อนุญาตและให้คำแนะนำในการปฏิบัติหรือแนวทางการปรับปรุงแก้ไขให้แก่ผู้ยื่นคำขอทราบ

ข้อ ๑๐ กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตหากจะเพิ่มปริมาณการเลี้ยงสุกรจากเดิมที่ได้รับอนุญาตขอให้ยื่นคำขอพร้อมเอกสารหลักฐานให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาก่อนขยายการเลี้ยงและให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการโดยให้ปฏิบัติตามข้อ ๘ และข้อ ๙ โดยอนุโลม

ข้อ ๑๑ กรณีผู้ได้รับอนุญาตการเลี้ยงสุกรมีความประสงค์จะเลิกกิจการเลี้ยงสุกรให้ยื่นคำขอยกเลิกการเลี้ยงสุกรต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๑๕ วันทำการ

หมวด ๔

การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๑๒ ผู้ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเกินกว่า ๕๐ ตัว ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(๑๒.๑) จัดให้มีบริเวณเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วน และอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของ และต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณสุกรนั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกันตามข้อบัญญัตินี้

(๑๒.๒) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศที่ดี

(๑๒.๓) ถนนภายในสถานประกอบกิจการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสม สะดวก ในการขนส่งลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสุกร รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการ

(๑๒.๔) สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหาร ควรจัดเป็นสัดส่วนและถูกหลักสุขาภิบาล

(๑๒.๕) อาหารที่ใช้เลี้ยงสุกรต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

(๑๒.๖) ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบ และมีการดูแลรักษา ความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

(๑๒.๗) ต้องมีที่เก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ในการทำงานเป็นสัดส่วนเหมาะสม และเป็นระเบียบเรียบร้อย

(๑๒.๘) เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิตช์ และสายไฟต่าง ๆ ต้องได้รับการ บำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

(๑๒.๙) ต้องจัดให้มีน้ำดื่มที่ได้มาตรฐานน้ำดื่มไว้บริการสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอ ตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงสุกร และลักษณะการจัดบริการน้ำดื่มต้องไม่ก่อให้เกิด ความสกปรกหรือการปนเปื้อน เช่น ใช้ระบบน้ำกด ใช้แก้วส่วนตัว ใช้แก้วกระดาษที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง ใช้แก้วส่วนกลางที่ใช้เพียงครั้งเดียวแล้วนำไปล้างทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ใหม่ หรือวิธีอื่น

(๑๒.๑๐) ต้องจัดให้มีน้ำใช้ที่สะอาดได้มาตรฐาน และมีปริมาณเพียงพอกับปริมาณน้ำใช้ในแต่ละวัน

(๑๒.๑๑) กรณีที่สถานประกอบกิจการผลิตน้ำใช้เอง ควรตรวจสอบดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาด ตรวจสอบระบบท่อน้ำและทำความสะอาดภาชนะเก็บกักน้ำอยู่เสมอ และปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดี

(๑๒.๑๒) ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ หรือโรคที่สังคมรังเกียจ โรคที่เกี่ยวข้องกับทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ หูน้ำหนวก และบาดแผลติดเชื้อ หรือไม่เป็นพาหะ

นำโรคติดต่อ ได้แก่ อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด อีสุกอีใส คางทูม ไวรัสตับอักเสบบี และโรคติดต่อ อื่นตรงตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข

(๑๒.๑๓) ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการตรวจสุขภาพเป็นประจำทุกปี

(๑๒.๑๔) ผู้ปฏิบัติงานควรได้รับการอบรมในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย

(๑๒.๑๕) ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

(๑๒.๑๕.๑) ล้างทำความสะอาดมือทุกครั้งก่อนเข้าหรือออกจากฟาร์มและภายหลัง ออกจากส้วมและจับต้องสิ่งปนเปื้อนต่างๆ

(๑๒.๑๕.๒) ควรสวมใส่ชุดปฏิบัติงานที่สะอาดเหมาะสมในแต่ละกิจกรรมที่ปฏิบัติ

(๑๒.๑๕.๓) ในกรณีที่มีบาดแผลต้องปิดแผลด้วยที่ปิดแผล ถ้ามีบาดแผลที่มีมือ ต้องสวมใส่ถุงมือหรือปกป้องกันขณะปฏิบัติงาน

(๑๒.๑๖) ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสมและเพียงพอ

(๑๒.๑๗) ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยและนำไปกำจัดด้วยวิธีการฝัง เผาอย่างถูกต้องตามหลัก สุขาภิบาลและปฏิบัติตามประกาศหรือข้อกำหนดขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ว่าด้วยการนั้น

(๑๒.๑๘) ต้องมีห้องน้ำและห้องส้วมตามลักษณะและจำนวนที่กำหนดในกฎหมาย ว่าด้วยการ ควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และบำบัดหรือการกำจัดสิ่งปฏิกูลถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

(๑๒.๑๙) ภายในห้องน้ำและห้องส้วมควรมีวัสดุอุปกรณ์ตามความจำเป็นและเหมาะสม

(๑๒.๒๐) ต้องดูแลรักษาความสะอาดของห้องน้ำและห้องส้วมเป็นประจำทุกวันปฏิบัติงาน

(๑๒.๒๑) ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสุกรด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้อง

(๑๒.๒๒) การกำจัดซากสุกรให้ใช้วิธีเผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์ และแมลงนำโรค ดังนี้

(๑๒.๒๒.๑) การกำจัดซากสุกรโดยการฝัง ต้องมีเนื้อที่เพียงพอและอยู่ในบริเวณน้ำ ท่วมไม่ถึงโดยฝังซากลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราด หรือโรย

(๑๒.๒๒.๒) การกำจัดซากสุกรโดยการเผา ต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณ ที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๑๒.๒๒.๓) สถานที่กำจัดซากสุกรต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรือนเลี้ยง สุกร อาคารสำนักงาน อาคารที่พักอาศัย

(๑๒.๒๓) ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคในฟาร์มไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

(๑๒.๒๔) กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวกับสัตว์ในเขตพื้นที่ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยง และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

(๑๒.๒๕) ควรจัดให้มีห้องเก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อหรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรืออัคคีภัยได้ง่ายโดยเฉพาะตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๑๒.๒๖) ควรจัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ในสถานประกอบกิจการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

(๑๒.๒๗) ระดับเสียงในสถานประกอบการเลี้ยงสุกร ในเวลากลางวันต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย ๘ ชั่วโมง ไม่เกิน ๙๐ เดซิเบล (เอ) ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

(๑๒.๒๘) ระดับความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์และก๊าซแอมโมเนีย บริเวณคอกเลี้ยงสุกร ต้องไม่เกินค่ามาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน

(๑๒.๒๙) วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการให้ใช้วิธีการตรวจวัดของหน่วยราชการไทย ในกรณีที่ไม่มีวิธีการตรวจวัดที่เป็นมาตรฐานกำหนดไว้ ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ห้องถินยอมรับ

(๑๒.๓๐) ให้ควบคุมป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบการมิให้มีกลิ่น น้ำเสีย เขม่า ควัน เสียง ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

หมวด ๕

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๑๓ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑๓.๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือจัดส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๑๓.๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

ข้อ ๑๔ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ข้อใดข้อหนึ่งมีความผิดตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๖ ผู้ประกอบการที่ได้ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรมาก่อนข้อบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับให้ได้รับการยกเว้นการปฏิบัติตามข้อ (๖.๑)

ข้อ ๑๗ ให้ผู้ประกอบการเลี้ยงสุกรก่อนที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ยื่นคำขอใบอนุญาตพร้อมหลักฐานเอกสารตามข้อ ๗ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในเวลา ๑๕ วันทำการนับตั้งแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการให้เป็นไปตามข้อ ๗ ข้อ ๘ และข้อ ๙ โดยอนุโลม

ข้อ ๑๘ ภายใต้บังคับข้อ ๑๖ กรณีผู้ประกอบการดำเนินการเลี้ยงสุกรยังไม่เป็นไปตามหมวด ๒ และหมวด ๔ แห่งข้อบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบการปรับปรุงกิจการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้แล้วเสร็จภายในเวลาไม่เกิน ๑๒๐ วันหรือภายในเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรแต่ไม่ควรเกินกว่า ๒๗๐ วัน ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความเดือดร้อนรำคาญที่ประชาชนได้รับเป็นสำคัญ หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วผู้ประกอบการไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณา สั่งไม่อนุญาตให้ออกใบอนุญาตพร้อมแจ้งเหตุผลการไม่อนุญาตและสั่งให้ผู้ประกอบการยุติการประกอบกิจการ

ข้อ ๑๙ การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาสั่งไม่อนุญาตการออกใบอนุญาตไม่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบการกิจการรายนั้นไม่มีสิทธิยื่นคำขอใบอนุญาตใหม่ หากภายหลังผู้ประกอบการได้ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้แล้ว

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๘

อรรณณ วาจามัน

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมทำยข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร
พ.ศ. ๒๕๖๘

ลำดับที่	การเลี้ยงสุกร	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
๑.	ไม่เกิน ๕๐ ตัว	๑๐๐
๒.	ตั้งแต่ ๕๑ - ๒๐๐ ตัว	๖๐๐
๓.	ตั้งแต่ ๒๐๑ - ๕๐๐ ตัว	๒,๐๐๐
๔.	ตั้งแต่ ๕๐๐ ตัวขึ้นไป	๕,๐๐๐